

(ve de la plana anterior)

LA DEPENDENCIA D'ALTRES PERSONES

Una altra qüestió important en la vida del minusvàlid és la seva dependència d'altres persones, en la majoria del casos de la família. Però, què passa quan els pares moren i aquesta persona es queda sola? Hi ha centres per acollir aquestes persones?

"No, no hi ha centres. Aquest és un dels problemes més greus i jo penso que no solament s'ha de pensar quan falti la família. Adhuc quan es tenen persones, pares o germans al teu costat és necessari respectar la llibertat de l'individu. Si aquesta persona pot relacionar-se, projectar la seva vida pròpia, sempre serà una cosa positiva, si ell lliurement ho desitja.

La poca cosa que existeix en aquest sentit és sempre iniciativa privada, i el problema d'aquestes residències, no és la construcció o busca de terrenys, sinó el manteniment, per tant això representa pel gran disminuït un problema econòmic, ja que si no treballa no té ingressos i si no té ingressos els projectes d'una vida autònoma no són possibles. Les iniciatives per part de l'estat, les poques que s'han fet, no són ideals. A fora de Catalunya, a Extremadura, Andalusia... s'han fet residències per 400 persones... això no és una residència, és un guetto.

A Barcelona un dels projectes que s'han fet realitat són dos pisos on hi viuen paralítics cerebrals i nois i noies que no estan afectats de cap minusvalia. Això és important perquè és una forma d'integració positiva. Ara bé, aquestes solucions, quan hi ha un clima social, cultural i econòmic elevat, com als països del nord d'Europa, són més fàcils."

La manca de centres de tot tipus és evident. Per persones que sofreixen un accident i

esdevenen minusvàlids, cas dels accidentats medulars, hi ha en tota Espanya dos centres de rehabilitació física i psicològica: un a Toledo i l'Institut Guttmann de Barcelona. Quant a centres per a criatures que neixen amb una disminució física o síquica, la situació també és molt deficitària.

Què pot suposar per a la vida d'un nen minusvàlid el fet de què no hagi pogut anar a un centre de rehabilitació perquè no n'hi ha prou?

"A part de les conseqüències físiques, de les facultats que l'hi restaven i que no haurà pogut desenvolupar, hi ha l'aspecte de relació amb els altres companys. D'altra banda hi ha una gran diferència entre els minusvàlids que viuen a una gran ciutat i els que estan en un medi rural. Llavors te'n adones que l'invalidant no és l'enfermetat en sí o l'accident, sinó les condicions socials on vius, aquestes sí que són les que et marquen..."

Aleshores, en un poble la situació és més difícil... clar, bé, tot no és tan senzill, hi ha aspectes positius i negatius. El fet d'integrar-te a una comunitat, a uns veïns, és molt més fàcil en un poble on tothom et coneixerà i tindras més possibilitats de que la gent t'ajudi que no a una ciutat on tindras una vida més difícil en quant a contacte humà. A la ciutat hi ha l'aventatge de què pots assistir a centres de rehabilitació i potser hi ha més possibilitats de trobar treball, però la vida és més dura perquè és més competitiva.

Hi ha escoles especials d'E.G.B. o d'altres nivells per a nens disminuïts físics?

"Sí. N'hi ha poques perquè la política que es segueix és la d'integració amb els nens que van a l'escola normal. Desgraciadament hi ha casos en què és molt difícil integrar-los en una escola normal, llavors per això hi ha algunes escoles especials, especials

perquè hi van aquests nens, per res més".

Hi ha dificultats per a integrar els nens minusvàlids físics a escoles normals?

"Ui... sí. I quan trobes un director i uns professors que accepten aquell nen, llavors és l'associació de pares la que hi posa trabes i sempre donen la mateixa excusa, diuen que és clar, ells ja ho comprenen i hi estan d'acord, però, (sempre el mateix però), els nens són tan dolents que poden fer-ne broma, o si aquell nen porta croses poden tirar-lo a terra... etc. I en realitat això no passarà més del que passa amb nens normals. El

si té paralisi cerebral...

Camina malament, o no camina gens.
Parla amb dificultat, o no parla gens.
Els seus gestos són estranys, incontrolats.
De vegades fa ganyotes.
PERÒ... és intel·ligent i molt SENSIBLE.
S'adona que no és com els altres.

per ajudar-lo:

- no l'atabalis amb presses.
- ves al seu pas.
- si no l'entens, no dubtis en preguntar-li què és el que ha dit. ELL T'ENTEN.
- no et deixis impressionar pel seu aspecte.

*Sigues natural...
És una persona com tú!*